

ဝန်ရင်း

Read on the move

နွေရွက်ရွာ

တမလွန်ညို မေဇွာ

ကျိန်စာသင့် ချစ်သူ

ကျွန်မ အခု တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေသည် .... ကျွန်မရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တကျိကျိမြည်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေပေါ် တက်နေသည်။

ဒီအိမ်ထဲ ဘယ်လို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ... ကျွန်မ မသိ။ အရင်ကလည်း မရောက်ဖူးပါ။

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေက... လှေကားထစ်တွေပေါ်ကိုသာ အသက်မဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းနေမိတယ်..... ထိုစဉ်...

"ဒုတ်.....ဒုတ်"

"ဒုတ်.....ဒုတ်"

ဟုတ်တယ်.... ဒီအသံ...

ကျွန်မ.... အဲ့အသံကြားတဲ့ ဆီကို သွားနေတာပေါ့....

ကြက်သီးမွေးညင်းတွေလည်း ထပြီး ....ခူးတွေ တုန်နေသည် ....

ဘာကြောင့် သွားနေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိ၊ ....သေချာတာတော့ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ဆီလာအောင်... ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို... ညှို့နေသည် ....

လှေကား အဆုံး ... အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ....

"ဒုတ်....ဒုတ်"

"ဒုတ် .... ဒုတ်"... ဆိုတဲ့ ...

အသံတွေက ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည် ....

ဒီအခန်းထဲကနေ အသံလာတာ.... သေချာနေပါပြီ...

ကျွန်မလည်း .... အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဘုကို မျက်စိမှိတ်ကာ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး... အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ...

ပြီးမှ ...ကြောက်စိတ်ကို အားတင်းရင်း.... မျက်လုံးကို အားယူပြီး... ဖြည်းဖြည်းချင်း.... ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ထိုစဉ်....

ရုတ်တရက်... မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်သွားသည် ။

အို.....သွေးတွေ...တစ်ခန်းလုံး သွေးတွေနဲ့ ..... နံရံပေါ်မှာ လည်း .... သွေးတွေ စီးကျနေတယ်။

"ဒုတ်.... ဒုတ်"

ဟင်....

ဒီအသံ....

အသံကြားရာဆီသို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့.... အခန်းထောင့်မှာ စားပွဲတစ်လုံး.... ဒါဆို... ကျွန်မ ရှာနေတာ....စားပွဲပေါ်မှာ လှုပ်ပြီး... ဒုတ်... ဒုတ်... မြည်နေတဲ့ အရာပေါ့.... စားပွဲပေါ်မှာ ....သွေးတွေလည်း စီးကျလို့ ....ကျွန်မလည်း သိချင်ဇောနဲ့ .....စားပွဲနား သေချာသွားကပ်ကြည့်လိုက်တော့..... အသည်းနှလုံးတစ်ခု.....

ထိုအခါ....

ကျွန်မ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး... ဟာ... သွားသည် .... ကျွန်မ... အမှတ်မ
ထင် ကျွန်မ ရင်ဘတ် ငုံ့ကြည့်မိတော့ ....သွေးတွေစီးကျနေပြီး အသည်း
နှလုံး မရှိတဲ့ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး....

"အား"

***

အခန်း (၁)

"အား..."

ကျွန်မ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်မိသား ဖြစ်သွား
သည် ။ ချွေးတွေလည်း တစ်ကိုယ်လုံး စီးကျလို့ ....ထိုစဉ်... လှေကားပေါ်
ပြေးတက် လာပြီး .... အခန်းတံခါး ဖွင့်သံနှင့်အတူ

ရွှေရည်က ....

"ချစ်စု.... ဘာဖြစ်တာလဲ".... မေးမှ

ကျွန်မလည်း ... အားတက်သွားပြီး ....

"ရွှေရည်....ငါအိပ်မက်ဆိုး မက်လို့ ဟ..."

"နင်ကလည်း အတင်းအော်တာ ဘာများ ဖြစ်တာလဲလို့ လန့်လိုက်
တာ"

လို့ ပြောပြီး ... ကျွန်မဘေး ဝင်ထိုင်သည် ....

"ရွှေရည်... ငါတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ ... နင် ငါနား နေပေး...

"

လို့ ပြောလျှင်... ရွှေရည်က...သဘောကျစွာ ရယ်သည် ....

"အမလေး.... ဖြစ်ရမယ် မမ၊ ရှင်ကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ .
... ချွေးတွေကို နှစ်လို့ ..."

ပြောရင်း... ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က ရေသန့်ဘူးကို ဖွင့်ပေးသည် ...

ပြီးတော့...

ကျွန်မ လက်ကို ဆွဲပြီး...

"လာ.... အောက်ထပ် ဆင်းရအောင် မေမေတို့ သရဲကား ကြည့်နေ
တာ... သွားကြည့်ရအောင်"

"ဟာ... ငါကြောက်ပါတယ်ဆို"

"အဲဒါဆိုလည်း အပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တော့ ငါတော့ဆ
င်းပြီ"

ဆိုပြီး ထိုင်ရာက ထလိုက်လျှင်.... ကျွန်မလည်း ရွှေရည်လက်ကို ဆ
တ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲကာ ...

"နင်နော်"

လို့ အော်ပြီး.... မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းတက်လာလျှင်... ရွှေရည်က ကျွန်မ
ကို ကြည့်ပြီး... အားရပါးရ.... ရယ်တော့သည် ...

တော်တော်ဆိုးတဲ့ ... ကလေးမ....

ကျွန်မ ရွှေရည်ကို အံကြိတ်ပြီး.... မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။ ။

ကျွန်မ ကြောက်တာကို ကြည့်ပြီး... သူက ပျော်တယ်ပေါ့။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်... အပေါ်မှာ ... ဆူညံနေတာနဲ့ ... အောက်ထပ်
က...

"အပေါ်က နှစ်ယောက် ဘာတွေ သဘောကျနေတယ် မသိဘူး....
အောက်ဆင်းခဲ့တော့..... မေမေ Mama ခေါက်ဆွဲထုပ်တွေ ပြုတ်ထားတ
ယ်...လာ.... ပူတုန်းစားရအောင်...." ဆိုမှ ....

"ဟုတ်မေမေ... လာပြီ ... ဒီမယ် ချစ်စုရယ် ... သရဲကြောက်လို့ တဲ့
လေ ... အဲဒါ သူ့စနေတာ ...ဟီး" ...တဲ့ ...

ဒါ သက်သက် ကျွန်မကို ဖဲ့တာ.... ကျွန်မလည်း ... စိတ်တိုတိုနဲ့ ....
ရွှေရည် ဗိုက်ခေါက်ကို ... ခပ်နာနာလေး လိမ်ဆွဲ ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒါတောင် မယ်မင်းကြီးမက....

"အား...."

လို့ အော်ပြီး .... ဗိုက်ကို ပွတ်ပြီး.... အရယ်မပြတ်....

***

အခန်း (၂)

ရွှေရည်ကတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေကို ကိုရီးယားကားထဲကလို အားရပါးရ... တဖူးဖူး မှုတ်စားလေသည်။ ။

ကျွန်မကတော့ စားလို့ လည်း မဝင် .... ရွှေရည် ဖေဖေနဲ့ မေမေက လည်း သရဲကားကြည့်ရင်း.... စားနေကြသည်။ ။

ဇာတ်ကားကြည့်ရင်း ...

"ချစ်စု.... ငါတို့ လေ... အခု ဇာတ်ကားထဲကလို... ကျိန်စာသင့်ပြီး

...တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်ဘဲ အသေဆိုးနဲ့ သေမယ် ဆိုရင်...."

တဲ့

ရွှေရည်ရဲ့ ... အဆက်အစပ် မရှိဘဲ.... ပြောလိုက်တဲ့ ... စကား... ကျွန်မ ရင်ထဲ နှင့်သွားပြီး.... အမျိုးအမည် မသိသော ဝေဒနာကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးသွားရသလိုလို... အထီးကျန်သွားသလိုလို.... ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ရွှေရည်စကားကြောင့် ဒီ အဖြစ်ဆိုးကြီး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မကြိုသိခဲ့လျှင်.....

"ကောင်မလေး.... နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ...

ခဏနေ သူငယ်ချင်းနဲ့ အပေါ်တက်အိပ်တော့... မနက်ဖြန်.... မြို့ပြန်ပြီး
ရုံးတက်ရမှာ မလား" လို့ ဆူမှ ....

"ဟုတ် ... မေမေ... သမီးတို့ ... mama စားပြီး... အိပ်တော့မှာ "...

ပြောပြီး...ကျွန်မဘက်လှည့်ကာ .... ပြောင်စပ်စပ် လုပ်ပြသေးသည်။ ။
ရွှေရည်ရယ်... ဘာလို့ စကားကို ပေါ့ပေါ့ တန်တန် ပြောနေရတာလဲ....
ရွှေရည်ကို ပြုံးသာ ပြုံးပြနေပေမဲ့... စိတ်ထဲ လေးလံနေသည်။ ။ ကိုယ်နဲ့ ..
.. မသက်ဆိုင်တဲ့ ... နေရာ တစ်ခုခုကို မကြာခင်...သွားရတော့မလိုလို....

***